

STATSMINISTERENS HILSNINGSTALE VED ÅPNINGEN AV NORGES
IDRETTSFORBUNDS IDRETTSTING 14. APRIL 1978

Jeg takker for innbydelsen til å delta ved åpningen av årets idrettsting. Det er med glede at jeg på vegne av Regjeringen hilser Idrettstinget. Jeg ønsker Tinget lykke til i de viktige drøftingene og beslutningene som dere har foran dere i disse par dagene.

I vårt samfunn er idrett først og fremst oppbygging av og utfoldelse av menneskelig overskudd. Det er overskudd av sunn menneskelig trang til utfoldelse som er hovedinnholdet for idretten i Norge. Den styrken og bredden som idretten har, er kanskje ett av de beste og

- 2 -

sikreste kjennetegn på at vi er kommet langt i utviklingen av velferdssamfunnet vårt.

Det er naturlig nok en viss sammenheng mellom den alminnelige økonomiske og sosiale utvikling, og den plass idretten har i folket.

En svensk dikter sa det slik:

Gi honom kläder först,

og sedan skor,

og så ett hus,

hvor entligen han bor.

Og når han icke längre er ett tröttkjört djur,
då, endast då, kan vi börja tala om kultur.

Slik er det med alle kulturelle aktiviteter, også i idretten, som vel er den bredeste og sterkeste del av det samlede kulturlivet i Norge.

Kortere arbeidstid, fysisk lettere arbeid, mer fritid, bedre kosthold er nøkkelord for at den enkelte har kunnet få et større overskudd som hun og han ønsker å bruke til sin fysiske fostring. Dertil kommer de muligheter som skapes gjennom den samfunnsmessige virksomhet, med bedre muligheter og fysisk trening i skolen, med store offentlige støttetiltak over offentlige budsjetter og gjennom loven om Norsk Tipping, til idrettsbaner, svømmehaller, lysløyper. Alt dette har i økende grad gjort det mulig for folk å bruke den økte fritiden og virke-trangen sin til idrett.

Bak det hele ligger idrettsorganisasjonene med de tusener valgte tillitsmenn i klubber, forbund, distrikter og Idrettsforbundets sentrale apparat. Økte bevilgninger fra det offentlige har nok gjort administrasjonsoppgavene, treningsvirksomhet m.v. lettere i de senere år. Men drivkraften bak det hele har alltid vært virksomheten i de enkelte klubber, kretser, forbund og andre enheter. Det er denne personlige aktivitet, grunnlagt på interesse for, og kjærlighet til idretten som skaper mulighetene for at den enkelte skal finne den utfoldelsen han søker i vår idrett. Den kan ikke erstattes av offentlige bevilgninger.

Sett på bakgrunn av den betydelige virksomheten som utfolder seg i norsk idrett, kan man kanskje av og til finne det skuffende at det er få norske idrettsutøvere som

gjør seg bemerket helt i toppen i det internasjonale konkurransemiljøet. La meg skyte inn at jeg selv gleder meg enkelt og spontant når nyhetene om norske topp-plasseringer i internasjonale oppgjør kommer inn. Det er med fullt hjerte jeg deltar i hyllesten av de ypperlige, og vel fortjente prestasjoner.

Men samtidig, ved ettertanke, vil jeg legge til at jeg tror ikke det er så farlig om det ikke blir så mange av slike topp-prestasjoner.

Jeg er glad vi får noen av dem av og til. De betyr en stor inspirasjon for dem som driver aktiv idrett. Gode topp-prestasjoner er med på å øke den alminnelige interessen for å drive idrett.

Men så lenge vi driver idretten slik som vi gjør her i Norge nå, og som er annerledes enn hva man finner

i en del andre land, vil vi aldri kunne regne med store og regelmessige innslag i internasjonal toppidrett. Og dette er jeg ikke umiddelbart lei for.

Det ligger den umiddelbare fare ved en uinnskrenket satsing på toppidrett at man kan miste noe av kontakten med bredden. Fremfor alt kan man miste noe av kontakten med det som er idrettens egentlige formål og ide, sunnhet ikke bare i legeme, men også i sjel. Ved en overdreven satsing på eliten, ville vi kunne få en ubalansert stjernedyrkelse.

Gjennom den nye stipendordning for toppidrettsfolk vil vi søke å gi gode treningsmuligheter for noen av våre beste. Jeg er trygg på at dette har god forståelse og støtte blant folk. Men det ligger i dette ikke noen endring i det syn at bredde-idretten er viktig.

Konkurransemotivet er neppe blitt svakere i idretten med årene. I mange sammenhenger er dette sunt. Det er friskt og utfordrende og det er appellerende til ungdommen å delta i den fredelige, friske kappestrid som idrettskonkurranser skal være.

Men jeg har et svakt inntrykk av at det fortsatt er en oppgave som vi kanskje ikke har funnet den ideelle løsning på, å balansere dette konkurransemotivet med ønsket om å trekke flest mulig inn i idrettslig utfoldelse.

Det er gledelig å se hvordan stevner som er basert på bredde har vokst sterkt i mange idrettsgrener i de senere år. Ikke minst er veksten i bedriftsidretten et godt tegn på det. Men samtidig ser vi at selve standarden, selve konkurransenivået i disse stevnene, blir skjerpet fra år til år.

Det er kanskje et dilemma at vi har vært og er så effektive i retning av å skape interesse for dette, at selv i de miljøer som først og fremst satser på den brede idrett, der blir det også et sterkt, og som noen kanskje vil føle det, noe for sterkt konkurransepreg.

Jeg ber om at disse merknadene ikke blir oppfattet som noen generell dom og kritikk over norsk idrett. Alt i alt har vi all grunn til å være tilfreds med de former som idrettsutøvelsen har i Norge. Det gjelder både om vi sammenlikner oss med hvordan vi hadde det her til lands tidligere, og det gjelder i sammenlikningen med hvordan forholdene er i andre land i dag.

Når vi i Regjeringen snakker om distriktsutbygging, er det sjelden idrett vi drøfter. Men når det f.eks.

stadig dukker opp fine resultater fra svømmere fra Finnmark, er dette også et godt uttrykk for en god distriktsutbygging.

Det har vært en lykke for idretten at finansieringen fra det offentlige i det vesentlige har vært tatt fra Tippeselskapets overskudd. Med den nesten uhemmede vekst i fotballtipplingen i Norge, har det vært et finansielt grunnlag som hittil bare har økt og økt. På denne måten har vi kunnet løse mange oppgaver. Enhver kan glede seg over de gode og funksjonelle idrettsanlegg til innen- og utendørsbruk som vi finner over hele landet.

Ingen vet hvordan disse finansielle strømmene vil utvikle seg med årene. Men jeg ville anta at det også i idrettens organisasjoner, som i samfunnet for øvrig, vil være nyttig at man forbereder seg på at ikke alle trær vokser inn i himmelen.

Men samfunnets ansvar for vesentlig støtte til idrett som sunnhetsbygger, sosial faktor, og kulturspreder må være der.

La meg til slutt uttrykke en takk for den sosiale og kulturelle funksjon som idretten i Norge utfører, og som Idrettsforbundet med alle dets underorganisasjoner varetar på en god måte. Jeg ønsker fortsatt godt samarbeid mellom myndighetene og idrettens organisasjoner, og jeg ønsker dere lykke til når dere skal realisere idrettens ideelle mål.